

Глосе – Вера Степановић

*Високо у грању мирно горе звезде;
И широка песма мора у тишини
чује се око нас; и ти гласи језде
Ко да роса пада у сребрној тмини.*
Јован Дучић

Напуклим сећањем усељавам очи.
У окнима бола сузе ми се гнезде.
Док месец немире у душy ми точи,
високо у грању мирно горе звезде.

Море ноћас тихо. Ћути твоје име.
Северњача лењо мрешка по цаклини.
У мени царују тужно меке риме
и широка песма мора у тишини.

Испред мене сенка, која би да сврати,
у дубине модре, да купимо звезде,
А Месец ме чува, шапатом ме прати,
чује се око нас и ти гласи језде.

Ја остајем ноћас. Чекам га на молу.
Видим неку светлост небом у даљини.
Осећам по коси и мом непреболу,
ко да роса пада у сребрној тмини.

КАП ТВОЈЕ ДУШЕ

*А већ се сасвим разданило
Даљина само смехом јеца
Мада усном ти чујем било
И жар као да још смо деца”
Анђелко Заблаћански*

Звездане риме ове ноћи
дигоше сунце, а још је снило.
Из косе месец не хтеде поћи,
а већ се сасвим разданило.

Драчком живота бисери роса,
пепелом страсти од месеца.
Кроз руке клизи тишина боса.
Даљина само смехом јеца.

Много се сете у стиху ноћи
кроз левак жеља у зору слило.
Знам, само ћеш кроз сан проћи,
мада усном ти чујем било.

Душе ми твоје само кап треба.
Појила сам се са тог кладенца.
У оку оживећу модрину неба
и жар као да још смо деца.

*Када ме загрле предвечерја сива
с тајним хуком самоће и страха.
Пљусак мисли, бујицом се слива
низ падине клонулих уздаха.*
Стојан Вуковић

Љубављу сам ткала као паук мрежу,
окриље за наша шапутања жива.
Покида ме живот, сад ме речи стежу,
када ме загрле предвечерја сива.

Кроз празне ми руке немо тече време,
некад беху река звезданог праха.
А ћутања наша донесоше бreme
с тајним хуком самоће и страха.

Сада слап тишине зоре нам умива,
а сусталим срцем, које тугу гнезди
пљусак мисли, бујицом се слива.

Путем, којим ноћу само Месец језди,
плаха душа жури небу без предаха
низ падине клонулих уздаха.

*Погледом те тражим у земљи вјечних снова
и твоје име станује у рањеном ми гласу.
Смеле мисли уводим у нему игру слова,
изниклих из душе у овом позном часу.*

Стојан Вуковић

Пун Месец душо у коси ми таласе прави.
Плете ми кике од морске траве уз зов галебова.
Кроз куглу оловног неба коју ми у недра стави
погледом те тражим у земљи вечних снова.

А он опсеном и шапатом риме игра прљави плес
па ми кроз вене тече у овом тужном часу.
Не зна да живиш ми у оку као црвени врес
и твоје име станује у рањеном ми гласу.

У ноћи немира ми корак прати и подршка је свему
чува заспалу реку о теби, крхких ми снова.
Ослободи ме терета звездане ноћи и зато њему
смеле мисли уводим у нему игру слова.

Плашим се да ли ћу моћи, уморна од времена
и снаге бисера у његовом топлом гласу
да сачувам наше бокоре мирисних невена,
изниклих из душе у овом позном часу.